23.03.1965, Milliyet Magazin İlavesi, Sayfa 9

iKi KADIN CEMiYETiNiN ELELE VERiP KURDUĞU iDEAL BiR MUESSESE:

«Huzur Evi»nin en tanınmış misafiri, sıhhetli romancı ve şair Şükûfe Nihal arkadaşınız Leylâ Erduran'la konuşurken Romantik yazar «Kalışımı kırdıktan sonra çok sevdiğim yürüyüşlerle vazgeçtim» diyor...

# HUZUR EVİ

***Burası, bir düşkünler, bir kimsesizler yurdu olmaktan ziyade insana dertlerini unutturan samimî bir aile yuvasından farksız***

LEYLÂ ERDURAN

ADINA X diyelim. Yaşlı bir insan. Çalışma devrini kapatmış ama eli ayağı tutuyor. Eşini kaybetmiş; çocukları veya akrabalarıyla yaşıyor. Sevildiğini hilse bile **«Acaba onlara yük olur muyum?»** diye bir kurt içini kemirmede. Biraz parası da var; istese ayrı bir yere çıkabilir. Ama yalnızlıktan çekiniyor. Ne yapsın, nasıl yaşasın X?

İnsan hayatının en çözülmez problemlerinden biri gibi görünen bu dert dünyanın her memleketinde var. İleri ülkeler durumundaki yaşlıların bir arada yaşamalarını sağlayacak Huzur Evleri kurarak meseleye kısmen olsun bir çözüm yolu bulmuşlar.

Yeşilyurt'ta bir Huzur Evini gezmek üzere Hasene Ilgaz isimli bir davetiye alınca Türkiye'nin de bu problemi çözmeye başlamış memleketler sırasına girdiğini anlayarak sevindim. Ama oraya gidecken yine de bir küçük kıskıcı vardı içimde; acaba göreceğim yer yalnızlıktan kaçarken kollektif ölüm, tülere yakalanmış insanların toplandığı bir binden ibaret miydi?

## KAHKAHALAR

AĞAÇLARLA çevrili üç katlı binanın kapısından girer girmez endişemin ne kadar yersiz olduğunu anladım. Hemen yanıbaşımdaki misafir odasından kahkaha sesleri geliyordu. Odaya girince Huzur Evinin Başkanı Hasene Ilgaz'ın Kadınlar Dayanışma Başkanı **İffet Halim Oruç** ve daha birkaç derdi-tasa ilişmiş hanımla sohbet ettiklerini gördüm. Anlattıklarına göre Huzur Evinin kuruluş fikri yine böyle bir sohbet sırasında ortaya atılmış. Beş yıl önce satmağa başladıkları on iki-altı madalyonlar sayesinde bugün sahibi bulundukları binayı almışlar. İki kadın cemiyetinin elele vererek açtıkları kampanya sonunda birçok yaşlı insan, en fazla beş yüz lira ödeyerek Huzur Evine yerleşmiş. Burası bir nevi otelli ondırıyor. İstediği saatte istediği yere gidebilen evin sakinleri hayatlarından çok memnunlar. Herbiri bu evin bir ailede ilgileniyor hem de hizmet etmek için ilkinsinden fazla müstahdem bulunduğu halde.

Meselâ bir yaşlı bey, «Ben bahçeyle uğraşacağım» dedi, çiçekleri o yetiştiriyor. Bir başkası, «Mahasebeyi severim» dedi; Huzur Evinin bütün hesaplarıyla o meşgul. Biz konuşurken misafirlere güler yüzle durmadan çay ikram eden bir hanımı işaret eden Hasene Ilgaz, «Size hepimizin hocası Mütenefise Conay'ı takdim edeyim» dedi. Kırk yıl Erenköy Kız Lisesinin matematik ve Beden Eğitim öğretmenliğini yapan Mütenefise Hanım:

**«— Zengin yeğenlerimin yanında yaşamak ve kimseye tabi olmak istemedim. Burada çok mes'udum, gördüğünüz gibi sevdiğim şeylerle meşgulüm»** diyor.

Yılların Hocası Mütefeniye Conay, Huzur Evinde misafirleri ağırlama işinden aldığı zevki anlatıyor.

Huzur Evinin en tanınmış misafiri şöhretli romancı ve şair Şükûfe Nihal. «Renksiz İndirap», «Çöl Güneşi», «Yalnız Dönüyorum», «Gülde Sabah Olsaydı», ve «Yakut Kayalar» adlı romanların yazarı burada da durmadan yazıyor. Aslında şairliği daha çok seven bu romantik ve nazik yazarımız, «Okumak kadar sevdiğim şey yürümekti. Günde altı saat yürüdüğüm olur yakta. Bir gün dört santim yüksekliktekî kaldırımdan düşerek kalçama kırdım. İki senedir beni bu koltuğa bağlayan bu kırıkların acısı yazı yazarken ve Huzur evindeki şefkatle hafifliyor», diyor. Otuz yıl muhtelif mekteplerde Edebiyat öğretmenliği yapan Şükûfe Nihal'in tek üzüntüsü Avrupa'da tedavisi için yapılan müracaatlara ilgililerin ve Millî Eğitim Bakanlığının gösterdiği ilgisizlik. Bir kın, bir oğlu ve üç torunu olan yazar, «Çocuklarımın evinde çok memnunum ama burada kendimi daha «evimde» hissettiğim için burum daha çok» diyor.

## HEPSİ MEMNUN

YUKARI katları gezdirmek istediler. Hep birlikte çıktık. İlk önce evin en yaşlı misafiri, Türkiye'nin en yaşlı kadın hattatı Nebile Esemenli ile tanıtım. Seksenbeş yaşında olmasına rağmen çocuk gibi sıp sıp sıpıyor. Birinci Dünya Savaşında boş bir evde hastahane açıp bir çok yaralıya bakmış, madalya almış, şimdi en büyük zevki bu hatıralarını arkadaşlarına anlatmak ve bıraktığı yanlarına devam etmek.